

Útinapló

avagy

egy felvidéki tanulmányi kirándulás emlékezete

„Utazni nem annyira más helyek csodálatáért utazunk, hanem hogy más szemmel térjünk vissza.”

/François-Henri Désérable/

2026. június 1-jén elindulhattunk Felvidékre egy pályázatnak köszönhetően, amit a mi korosztályunknak írtak ki, s amit az iskola sikerrel pályázott meg.

Nagy örömmel szálltunk fel a buszra, tudva, hogy egy olyan kalandokkal teli utazás előtt állunk, ami alatt szorosabb kapcsolatot alakíthatunk ki az osztálytársainkkal, és eközben az elcsatolt területen élő magyarokkal is, testközelből csodálhatjuk meg a történelmi emlékhelyeket, az épített örökséget, ami a határainkon kívülre került.

Amikor megérkeztünk Somoskő várához, legnagyobb bánatunkra eleredt az eső, mégpedig nem is akármilyen erősséggel, így nem nézhettük meg ezt a csodálatos várromot, mindössze madártávlatból, egy sűrű párafelhőn keresztül merenghettünk el egykori szépségéről.

Következő állomásunk a Füleki vár volt, ami nagyon jól nézett ki ahhoz képest, hogy mióta állja az idő viharait. Ekkorra már szerencsére a nyári zápor is elállt, így minden lehetőség adott volt a várrom bejárásához. Ez a vár rendkívül érdekes volt számunkra, mivel ki lehetett próbálni különféle kardokat, és számos interaktív foglalkozással készült a felsős tanulóknak is az idegenvezető. Legutolsó megállóknál Divény-várát tekintettük meg, ami bár romos volt, mégis nagyon élveztük az ott töltött időt. A meredek várfalak, a kihelyezett kínzóeszközök és lélegzetelállító dekorációs elemek mellett a régészek munkájába is bepillanthattunk, hiszen éppen ott végeztek ásásokat. A nap végén elérkeztünk a mindannyiunk fantáziáját nagyon izgató szálláshoz. Nem is kellett csalatkoznunk. Erdő mélyén, falu szélén... ez jutott először eszünkbe, amikor megláttuk az ablakunktól nem messze lefelé eső őzeket, s beszippanthattuk a friss, semmivel össze nem hasonlítható erdőillatot. A vendégház nagyon jól felszerelt és kényelmes volt, és a vacsorát is igazán ízletesnek találtuk.

A második napot egy jóízű reggelivel kezdtük, azt követően pedig meglátogattuk Zólyom csodálatos várát. Itt tanárunk megszólaltatta a költő Egy katonanének című versét, majd elhelyeztük az emlékezés koszorúját az őt ábrázoló emléktáblán. A vár után egy helyi arborétumot kerestünk fel, ahol szebbnél szebb virágokat és más növényeket láthattunk. Persze mindenki ezer fotót lőtt...

Ezek után elbuszoztunk a mesébe illő Bajmóci-várkastélyhoz, ami a legutolsó átépítéskor a Loire-menti kastélyokat vette példaképül. Az épület ezernyi termét fedezhettük fel idegenvezetéssel. Istenem, mennyi szépség vette körül a régmúltban az itt élő embereket! Különleges élmény volt a Pálffy-család temetkezési helyének, a pompás, üdezőld, zárt kertnek és a vár alatt meghúzódó cseppkőbarlangnak a felfedezése is.

A szálláshoz visszatérve megettük a szálló mellett élő lovakat répával. Ezt a napot is egy ínycsiklandó vacsorával zártuk.

A következő reggelen elindultnk Besztercebányára, ahol megnéztük a főteret, utána pedig kaptunk egy kis szabadidőt a bolyongásra a többszáz éves épületek között. Ezt követően folytattuk utunkat Selmecebánya felé. Itt a híres, nagy múltra visszatekintő bányát tekintettünk meg, tárlatvezetéssel, a selmeci hagyományok bemutatásával. Végül egy városnézéssel fejeztük be a napot.

Az utolsó előtti napunkon egy cseppkőbarlangot néztünk meg, Gombaszögön. Következő állomásunk Betlér volt, ahol az Andrassy-kastély volt a fő látnivaló, a maga 16, különböző fürdőszobájával, könyvtárszobájával, családi történeteivel. A magyar nyelven folyó idegenvezetés ezernyi titkot lebbentett fel a kastély tulajdonosairól. Szájtátva hallgattuk a róluk szóló történeteket. Végül egy lévárti méhészhez látogattunk el, ahol mennyei mézeket kóstolhattunk meg, s közben megtudtuk, hogy a méz valójában egy csodás, természetes gyógyyszer.

Az utolsó napon összepakoltuk a csomagjainkat és elmentünk a krasznahorkai mauzóleumba, Andrassy Dénesnek, és feleségének, Borbálának a temetkezési helyéhez. Pazar látványban volt részünk, s egy mesébe illő szerelmi történetnek is a részeseivé válhattunk. Legutolsó úticélunk Kassa volt, ahol megnéztük a Rodostó-házat és a Szent Erzsébet dómot. A dómбан felkerestük a fejedelem sírját, ahol csendben „elimádkoztuk” a Himnust, majd megkoszorúztuk a szarkofágot.

Az Istenszülőről sem feledkeztünk meg, hiszen a máriapócsi kegykép másolata is ott függ a dóm egyik mellékoltárának falán.

Istenszülő, Pócsnak ékes csillaga, értünk is járj közben Fiadnál!

Ezek után hazafelé vettük az irányt. A testünk fáradt volt, de a lelkünk megtelt jó érzésekkel, amiért mindannyian nagyon hálásak vagyunk!

Úgy hisszük, hogy eme út során többen is csodás emlékekkel gazdagodhattunk.

Póliska Johanna és Sasváry Petra

